

רכובים על סירות ההסתדרות. יצאו השוטרים החמושים לים כדי לשבור את השובתים

אגרוף הברזל

אחרי שהמעביד עשה את שלו, נכנס לתמונה הגוף השני — ההסתדרות. ההסתדרות הכללית מייצגת את עובדי ישראל כמו שבית-הסוהר ברמלה מייצג את תושביו. לא האסירים שולטים בבית-הסוהר, ולא העובדים שולטים בהסתדרות. צמרת ההסתדרות מורכבת, רובה ככולה, מעסקני-מיפגה מיקצועיים.

רובם מוגו לתפקידיהם עליידי המיפגה השלטת. הם יודעים שתפקידם הוא לשרת את השילטון, וכי בכך תלוי קידוםם בסולם הקאריירה. מאחר שהעצמם שייכים לשליכת-העילית של המיפגה, יש להם הבנה אוטומטית לסגנונם של מנהלי-החברות ואנשי-השילטון, השייכים לאותה שיכבה.

כאשר פרצה השביתה הראשונה של עובדי-הים, הסירה ההסתדרות את "הגנתה" ותבעה להכיר ב"מרותה". שתי המילים האלה, מילות-המפתח במילון ההסתדרותי — הן בעלות משמעות עמוקה.

אירגון המייצג עובדים אינו יכול להטיל עליהם "מרות", כמו דוכס פיאודלי, אלא להיפך — הוא מקבל את מרות חבריו. עסקן-המנגנון של אירגון כזה אינו יכול "להסיר את הגנתו" מחבריו, מכיוון שאינו אלא משרתם. המקבל מהם משכורת כדי לפעול למענם. אבל ההסתדרות אינה אירגון-עובדים מסוג זה. היא קורפורציה איטלקית.

אחרי השביתה הראשונה מינתה ההסתדרות ועדה. הוועדה הסיקה מסקנות המגלות הבנה עמוקה למעביד. הן התאימו בדיוק לדרישותיו האמיתיות של האדמירל (אחרי הסרת התביעות המופרכות שהוא הציג כעמדת-מיקוח). תחת ים של מלל ומליצות ריקות, היתה הבויה התוצאה הנוקשה: הקבלנים הפרטיים נשארים במקום, וחלק ניכר מן העובדים יפוטר.

המסקנה הזאת הבטיחה מראש את הידוש הסיכסוך. השביתה התלקחה שוב, ההסתדרות הסירה את "הגנתה". היתה זאת הזמנה למישי טרה לעשות את שלה.

ואז קרה דבר המאייין את המצב כולו: חברה הס' תדרותית (סולל בונה) שבראשה עומד גנרל (אלוף צבי זמיר) העמידה לרשות המיטרה את סירותיה. השוטרים החמושים רכבו על סירות ההסתדרות.

באמת, ידוע רק שמעורבים בה אינטרסים של חברות הנפט הבינלאומיות.

המיפעל כולו כושל וחסר-כישרון עד להדהים. תחזיותיו היו מופרכות, הישוביו הכלכליים היו חובבניים. נרכשו מיכליות במחירי-שיא, והן עומדות מובטלות. עשרות מיליונים שקעו במצולות, ובסופו של דבר ישלם אותם האורח הישראלי מכיסו.

בראש המיפעל עומד אדם שהוא כריזם מתאים לתפקידו, עד כי נראה כאילו המציא אותו סופר — אדמירל אמיתי, כשרודם, מין קאריקטורה של מעביד איטלקי.

האלוף (מיל.) אברהם בוצר, שחבריו בחיל-הים הדביקו לו את הכינוי "צ'יטה" על שם הקוף המפורסם. היה קצין בינוני מאד ואפור מאד. הוא פיקד על חיל-הים כשזה

המיטרה ירתה צורות מעל לראשי השובתים. אירגון-העובדים, "הסיר את הגנתו" מן העובדים שלא הכירו ב"מרותו".

בטרלמנט נאמו מיליונרים על "בגידתם" של השובתים. בהחלטה רישמית התייצבה הממשלה "לימין" המעביד, שהוא אדמירל-בדימוס של צי-המיליטריה.

מאות שוטרים ואנשי מיטרה-גבול גויסו למיבצע-ענק, תוך סיוע מטוסים. כדי ללכוד את השובתים-המחבלים. נדונה האפשרות להפעיל כוחות צבא.

בשעות הקטנות של הבוקר הקיפו שוטרים על דלתות בתיהם של העובדים, והשליכו אותם לכלא. שופטים חמוריסבר החליטו להחזיק אותם במעצר תקופה ארוכה. כל זה מזכיר מששה.

ימי הזוהר של הפאשיזם האיטלקי (שהתפשט לאחר-מכן לספרד ולארצות אחרות), הומצאה שיטה חדשה לפיתרון בעיית היחסים בין מעבידים ועובדים. היתה זו השיטה ה"קורפורטיבית" (משוון "קורפוס" גוף).

היא היתה בנוייה על קיומם של שלושה גופי-ענק מקבילים — הממשלה, אירגון-המעבידים ואירגון-העובדים. שלושה אלה קבעו במשותף מה מגיע לעובדים, ומה לא. בתיאוריה זה היה יפה מאוד. בפרקטיקה זה אחרת. כפי בכל שלושת המנגנונים שלטה. כמוכן, המיפגה האחת, ומכיוון שאותה מיפגה לא היתה, חלילה, דמוקריטית, היה השילטון כולו מרוכז בידי כנופייה קטנה של בוסים. אלה מינו את ראשי כל שלושת המנגנונים מבין אנשי-שלומם. הם קבעו גם את מדיניותם.

השילטון החריט מה שהחליט. ראשו שרר שתי המנגנונים עמרו דוב, הצדיעו במועצת-יד ושביעו את החלטה. החלטה היתה, בדרך-כלל, שדאור המצב הביטחוני הקשה של המדינה והשאיפות הנשגבות של האומה, עד העובדים ירדק את הגורלותיהם. במתי-המחיה של הוסיים עצמם, וישל בעדי המופעלים, עלתה. העובדים, שלא "קיבלו את המרות" הוגדרו כמתבלים.

אירגון-העובדים הסיר מהם את חסותו. הקארטיבינירים הקיפו בשעות הקטנות של הבוקר על דלתות בתיהם, ועצרו אותם. הממשלה הכריזה שתטפל בכל המרה-הידן ביסודות בוגדניים, המשרתים את אייבי המדינה. הגנרל או האדמירל שניהל את המיפעל הצהיר שעובדיו הם פושעים. המיטרה הפעילה נגדם נשק חם, ובשעת הצורך נקרא הצבא, להבטיח את הסדר הציבורי. השופים שלחו את השובתים למתי-הסוהר. מי שהעז להביע — ולוא גם בלחש — אהדה לשובתים, נתפס על-ידי בריוני המיפגה והוכרח לשתות שמו-קיק בכיכר המרכזית. זה פעל יפה מאוד. לא היו שביתות. לא היו סיכסוכי-עבודה. בבתי-החרושת ובנמלים שררה הרמוניה גמורה. שעוררה את קינאת המעבידים במערב הליברלי המנוון. שם היה מותר לפועלים לשבות כאוות-נפשם. עד שיום אחד נכדה קבוצה של עובדים את חרוציה, ניקבה את גופו ככדורים ותלתה את הגופה, בשרגלית למעלה, בעיר מילאנו.

כך נגמר אותו ג'רעון. הדמוקרטיה הבווייה חזרה לאיטליה, ומאז היא עומדת בראש רשימת-השביתות.

ישראל קיים מיטרה ייחודי, המבוסס על ערכי-קריטיקה של הצינונות, הסוציאליזם, הליברליזם והדמוקרטיה. עצם המחשבה שיכול להתקיים דימוין כלשהו בין מיטרה זה לבין הפאשיזם האיטלקי, מגוחך לחלוטין. ואכן — מבחינת הפסיכומת, הנאומים, הדרגים והתמונות על הקיר אין שום דימוין.

אלא שגם כאן שונה המציאות מן הסימאמות. למעשה קיים בארץ, מזה שנים רבות, מיטרה קורפורטיבי המזכיר למדי את הדוגמה המקורית. שבתיהם המיוחדת-במינה שה עובדיהם באשקרון פערה בורקוריענק, שנדק דפתע. אדומתי-האור האירה את המציאות.

במציאות קיימת הרמוניה איטלקית בין שלושה גופים, הפועלים בצוותא כאילו היו אחד. בטלוויזיה אפשר היה לראות את שלישיית הראשים: האדמירל, המזכ"ל והשופר.

יצניור הנפץ אילת-אשקרון היא חברה מיטורית, מכמה בחינות. לא ברור לגמרי למי היא שייכת

היה מעין אחות-חורגת של צה"ל, גוף כימעט מנותק שחי לו את חייו בצניעה.

הצורך היו כל הכישורים כדי להכניס את החברה הבין.

הוא התייחס לעובדים כמו שמתייחס אדמירל גרוע למלחים בחדריה-המכונות — בגסות, בוילול, בסיגנון שחצני של פיקוד. איש כזה היה מוכרח לגרום לסיכסוכי-עבודה אינסופיים.

גם מהות הסיכסוך אופיינית. במרכזו אין ררישות-שכר. זהו מאבק קלאסי של עובדים על מקומות-יעודתם, פשוטו כמשמעו.

מרבח צערו של האדמירל, הוא נכנס לעימות עם קבוצת-עובדים מיוחדת במינה. אנשים וקופי-גו. שגדלו בארץ ושירתו ביחידות מובחרות של צה"ל. האדמירל לא עשה עליהם שום רושם — מהיגם שרבים מהם הכירוהו עוד מחיל-הים.

כל היה מוכן לקורפורציה השלישית — מנגנון-השילטון. הוא הופיע במלוא כוחו. אחרי האדמירל שהשימץ את עובדיו, ואחרי המזכ"ל שהסיר מהם את הגנתו, הופיע על מסך הטלוויזיה השופר, שקיבל על עצמו לבצע את סקודת-הדיכוי.

לא קד היה למציא בארץ קצין שכריזם התאים לתפקיד זה, כמו סגן-יוניב אריה איבי צן. גם הוא כאילו הומצא על-ידי סופר.

איבצן הוא האיש ש"סגר את תליאיבי". הוא לא היה די כישרוני כדי לחסל את העולם התחתון בעיר, שהטיל את מוראו על חיי-הלילה, אבל הוא היה בהחלט מסוגל להשלים את המלאכה על-ידי הטרדת המועדונים, עד שנסגרו בזה אחר זה. לפני שהורחק מתפקידו בעיר, הוא הצליח להסוך את תליאיבי לסניף של פתח-תיקוה, בקיבוץ, שופר נוקשה, כלי חוכמות, חי מקבל פקודות ומכצע אותן מבדי להסתכל ימיי נה או שמאדה, כמו בסרטים מסוימים.

באשקרון הגיע איבצן לשיא תהילתו. שוטרים פתחו באש, סירות-מיטרה מוגרו בלבנים על-ידי קומץ שובתים בלתי-מוזינים. מטוסים מעל, מצור ימי ויבשתי, נקישות על דלתות בשעות הקטנות של הלילה, שובתים ישנים שנגררו ממיטותיהם לעיני ילדיהם הווכים. כמו בסרטים.

השילטון דאג בעשור האחרון לחוקק חוקים שישלימו את התמונה — בתי-דין מיוחדים לעבודה, שהוכנו מראש כדי למלא תפקיד שבבירת שביתות, לעצור שובתים, ועוד. עסקני-המיפגה בנסת מילאו את תפקידם והרימו את ידיהם לאישור חוקים אלה. בידעם מה בדיוק חבוי בהם (הייתי בין הח"כים שדאגו להסכיר להם זאת בהר-בה), לפני ההצבעה). מכיוון ששובת. התופס את מכונתו כדי למנוע את מסירתה לידי מפירי-שביתה. הוא "מסיג גבול", ניתן בישראל להפעיל נגדו גם את החוק הפלילי. במיטרה הקורפורטיבי, השובת הוא בוגד, מתבל, גנב ופורע — פושע פלילי נאלח ומנודה, שכל זרועות השילטון יורדות עליו במכה אחת — המיטרה ובתי-המישפט. ההסתדרות והכנסת, הטלוויזיה והעיתונות, מיפגות הקואליציה והאופוזיציה.

לפתע נשרו המתחצות, ה"ריבריות" והי "סוציאליסטיים", ונתגלה אגרוף-הברזל הקמוץ של המיפגה הקורפורטיבי.

הוא לא נוצר השבוע. הוא קיים בכל ימות השנה. אבל הוא חבוי בדרך-כלל מתחת לשכבות עבות של צביעות ותחסודות. לזכותם של הכחורים האמיצים באשקרון יירשם שהם קרעו את המפווה.